

samo v tem razredu so bili gotovi, da bo voljen. V celej občini bil je namreč pred volitvo samo eden klic: Stibenegga ne! Jasno znamenje, kako se je mož s svojim postopanjem in delovanjem vsem kmetom priljubil. Za nemškutarje pa je on potreben, kakor ribi voda. Saj je on tisti, ki je v občini zvonec nosil; kedar je on odprl usta svoje modrosti, bilo je prav rečeno, ostali odborniki njegove stranke so samo prikimali, tako da so imenovali ljudje občinski odbor „Stibeneggov odbor“, in odbornike, ki so pristaši nemškutarske stranke pa „Stibeneggovce“. Začudili smo se toraj, ko smo čitali v Celjski „vahti“, da Stibenegg ni med tistimi, katere hočejo nemškutarji voliti dati v I. razredu. Mislili smo si pa kaj, da bo to samo zvijača; da bodo nemškutarji gotovo, če zmagajo v II. razredu, na tihem Stibenegga v I. razredu sopet pobrali in volili. Tako se je tudi zgodilo in Stibenegg je po I. razredu zlezel sopet v odbor. Volitev toraj ni povsem takega izida imela, kakega bi želeli bilo. Vendar pa smemo s to volitvijo biti prav zadovoljni. V II. razredu bode, kakor smo prepričani volitev ovržena, no in potem bo, — upamo — drugače šlo. V III. razredu pa so se naši slovenski kmetje tako vrljo postavili na noge, da je bilo veselje, in smo se prepričali, da je III. razred brez vsakega truda naš, da v tem razredu za nemškutarje in Celjane, ni nobenega upanja več, da bodo še kedaj zmagovali. — Celjani pa so tudi kar strmeli, nad možatim obnašanjem naših kmetov. Med tem, ko so pred tremi leti naše kmete pred volitvijo begali, jim žugali in se sladkali, jim trgali slovenske volilne listke, ter ponujali nemške, ni bilo sedaj kaj takega več videti. Vsak volilec je vedel, za kaj da gre; vsak je že v naprej vedel, kako ima voliti, da bo prav, in njemu in vsem Slovincem na čast. Kakor dobro izurjeni vojaki stopali so na volišče; če je tudi moral kateri dolgo čakati, predno je prišla vrsta na njega, čakal je mirno, ni se umeknil! Pred tremi leti vlovili so nasprotniki pri mnogih slovenskih ženskah po zvijači in goljufiji pooblastila, tako da sta na dan volitve imela nemškutar in pa Slovenec pooblastilo. Sedaj se kaj takega ni več dogodilo. Nemškutarji so sicer tudi letos po dva in dva lazili za pooblastili; ali naše ženske so poznale te ptiče, ter se je mnogokrat dogodilo, da so preveč nadležnim nemškutarjem pokazale tje, kjer je zidar luknjo pustil za vrata. — Le dve ženski, na Pečovniku, so še zgoljufali s pooblastili; pa sta obe prišli potem, ko se jima je jelo dozdevati, da ne bo vse prav, iz lastnega nagiba k narodnemu volilnemu odboru, se pritoževati in vprašati za svet, kaj storiti, rekoč: Midve sve Slovenki, in hočeve ostati Slovenki; nikdar ne bi dali nemškutarjem pooblastila, ko bi nama bili povedali,

za kaj da gre; pa pravili so, da se bo župan volil, in pri tem ženske nimajo nič zraven; „naj torej to podpišev“. — Ena teh je pravila, da že par noči ni mogla spati od samih skrbi, da ne bi Slovincem kje škode napravila, ker je nemškutarjem nekaj podpisala. — Taka narodna zavednost, ki so jo tukaj pokazale priproste ženkice, mora vsakega rodoljuba silno razveseliti; take ženske osramotijo tiste može, — ki pa ne zaslužijo tega imena — kateri akoravno jim je mati ob zibeli pela slovenske pesmice, akoravno še niti nemški ne vedó, pozabijo svoj rod, onečastijo svoje slovensko ime, in potegnejo ter glasujejo z nemškutarji! — No hva Bogu, takih zaslepljenih kmetov je od dne do dne manje, in upamo, da ne bo več tako dolgo, da se bo zaprl grob pred zadnjim kmetom nemškutarjem v našem kraju! — Od teh slovenskih kmetov bi se celo mi lahko učili, — kar se namreč moškega in neomahljivega vedenja pri volitvi tiče — pravili so nam po volitvi nekateri Celjani. Naši kmetje so na tako priznanje lahko ponosni. Prvokrat so ti Celjani, ki Slovence kaj radi prezirajo in zaničujejo, dobili spoštovanje pred slovenskim kmetom; pa tudi nekaka skrb se jih je polotila. Vsi Celjani skoraj živé jedino le od slovenskega kmeta, s katerim tržujejo. Če se slovenski kmetje s Celjani tako hudo spoprimejo pri volitvah in če vidijo slovenski kmetje povsod in vedno le Celjske meščane in tržane pred svojimi najzagrizenejšimi sovražniki, ali ni lahko mogoče, da bodo ti slovenski kmetje, obrnili hrbet nemškim trgovcem, pekom, krčmarjem, obrtnikom, odvetnikom itd? Marsikateremu Celjanu začel bo potem kruh redek postajati. Zatoraj pa tudi niso letos tako zmagovito kričali nad „nemško zmago“, nego prav ponižni in nekako otožni so pravili v svoji „vahti“, kako lepo bi pač bilo, ko bi se dalo napraviti, da bi oni brez vse težave nadalje gospodarili in vladali po okolici. — Verjamemo. Zadnja volitev in narodna zavest naših vrljih kmetov, ki so jo Celjani opazili, pri tej volitvi, se jim noče nič kaj dopasti. Mi pa rečemo še enkrat: Čast vrlim slovenskim kmetom!

Iz Vipave. (Zima.) Tukaj nismo poznali ne zime, ne mraza, pisal je pred dobrim mesecem eden dopisnikov v „Slovenca“. Pač želel si je marsikak „rovta“, ki je imel najhujšo zimo in mraz: O, da bil bi v Vipavi! Toda, ko bi se mu naenkrat izpolnile želje, iznenaden bi bil! Tudi tukaj ima zima in imela je svojo moč, in to posebno od sv. Tomaža sem, ko je dan na dan razsajala huda burja s snegom; le na sveti dan je nekoliko pojenjala, menda postrašena po svetosti dneva, zato je pa pozneje toliko huje pritiskala in popolnoma ustavila promet. Kar je došlo s pošto „v rajsko dolino“, prihajalo je le po dalnjem ovinku skozi Gorico,

kajti Kras in njegova železnica imela sta tudi svoje božične počitnice. Burja in mraz sta tirjala tudi svojo žrtev. Dne 22. meseca decembra l. leta šel je proti večeru neki „krtačar“ iz Šempetra pri Gorici po cesti od Trga proti Sv. Vidu. Če tudi v najboljših letih, vendar ni bil kos elementarnim silam. Nekako sredi pota pri nekem vozu, iz kojega je voznik konje izpregel, ter jih rešil nazaj v Trg — kajti zaradi burje in zametov ni mogel niti koraka naprej — obstal je, moči so ga zapuščale in kolikor je še mogel klical je na pomoč. Slišali so ga res nekoli Podražani, ki so prihiteli ga rešiti, toda voda je bila prevelika, da biga vsega otrpnenega bili mogli spraviti do kake hiše. Ker so ga morali nesti tedaj po ovinku čez veliki most v Podrago, umrl jim je že med potjo ter bil je ondi pokopan — Imeli smo te dni ene lepe spomladanske dneve, zima in burja sta nekoliko izjenjali, ali pretečeno soboto začelo je zopet z burjo mesti, ter sneži z burjo že tri dni, kedaj bode zopet izjenjalo, ne vem in vé le samo Bog.

Iz Celovške okolice. (Einspieler. †) Dan 16. prosinca je bil, ne le za koroške Slovence, marveč za celo Slovenijo žalosten dan. Umrli so prvobornik, oče, prvak Slovencev, prečast. g. msgr. Andrej Einspieler. Zastokala je cela Slovenija. K pogrebu dne 18. prosinca hiteli smo tudi iz našega kraja, da vzamemo slovo od predragih ostankov preblagega nam dobrotnika. Mrtvaški oder in truga v črno prepreženej sobi sta bila priprosta. Tem dragocenejši pa so bili mnogoštevilni vencji z napisi na trakovih. Velikanskega, že popisanege pogrebnege spreveda, vdeležilo se je več deputacij iz raznih mest slovenskih, in množica naroda slovenskega, razna društva in korporacije, udje koroškega deželnege zboru, mnogo visokih dostojanstvenikov, in poleg tega še nekaj nemškega ljudstva, hvaležno spominjajoč se istotako Nemcem skazanih dobrot in spoznavajoč zasluge ranjcega. Na Celovškem pokopališču v Sent-Rupertu položili smo v grob truplo le prezgodaj nam umrlega dobrotnika. Naj počivajo v miru! — Ali smo pa položili z njimi vred v grob tudi njihove ideje, dela in namene in mišljenje njihovo, kakor so morda pričakovali nekateri? Nikakor ne! Pri grobu umrlega očeta spoznavali so se bratje Slovenci. Dali so si obljubo skrbno hraniti v zvestem srcu besede in spomine rajnega, in zvesto posnemati izgleda njegove. Storili so prisego, ne za las odjenjati od stopinj rajnega in z združenimi močmi delati za namen, ki ga je imel on vedno pred očmi, po geslu njegovem: vse za vero, dom in cesarja. In zraven sebe videli so, stati svoje miroljubne sosede, poštene Nemce, kateri odobravajo delovanje pokojnega. Torej Andrejeva setev se je dobro vkoreninila. Smrt

našega Andreja naredila je zares grozno plino med narodom, pa obupati ne smemo. Podajmo si roke, bodimo složni in pomagano nam bode. Nasprotnikom rajnega pa kličemo: položite svoje hudobno orožje, s katerim ste napadali njega in nas, in ne le ob odprtej trugi njegovej, h čemur vas je prisililo spoznanje, ampak položite ga za vselej, in miroljubni duh Andreja bo prebival med Nemci in Slovenci. proseč od Boga. srečo in blagoslov, vsem narodom cele Avstrije, za koje blagor je nevmorno deloval vse svoje življenje. Pogreba se je vdeležilo iz naše občine precejšnje število posestnikov, med njimi dva občinska odbornika in prvi občinski svetovalec. In mnogo jih je obžalovalo, da niso mogli ob pravem času izvedeti za čas pogreba.

Sv. Martin pri Vurbergu. (Pogreb.) Na praznik sv. Neže smo pri nas imeli prežalostni den. Pokopali smo svojega pastirja, recimo — svojega očeta, preljubega našega župnika, veleč. g. Matijo Pauša. Po kratki boleznji so umrli za pljučnim vnetjem. Radi so pravili: če se meni enkrat pljuča vnamejo, potem je po meni djano, — in res je bilo tako. Dasiravno je Drava srež in led vozila, se je vendar petnajst čč. gg. duhovnikov vdeležilo pogreba. Kakor smo vsi župljani pričakovali, so stopili preč. g. kanonik dr. J. Križanič, nekdejni kaplan ranjcega, na pridržnico in so prisrčno jemali slovo od rajnega gospoda. Rekli so, da so rajni imeli vero sv. Petra in ljubezen sv. Pavla, in mi ovčice smo jim rade pritrdile. „V sredo 18. januarija smo v Mariboru obhajali veseli jubilej našega prevzvišenega kneza in škofa“, tako so g. korar govorili. „Čakali smo in gledali, od katere strani da pridejo g. župnik Pauša. Toda od nikod jih ni bilo. Jim se je mudilo na drugo gostijo, povabil jih je prav tisto uro, najvišji pastir Jezus na — nebeško gostijo“. Veleč. g. kanonik so služili tudi črno sv. mešo in vodili spreved. — Kedar bodo pri sv. Martinu zopet kaki Pauša umrli, bode zopet tako velikansk spreved, prej pa nikdar. Počivajte v miru, preblagi pastir!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. V petek, dne 3. febr. je imel uradni list na Dunaji, „Wien. Zeit.“, na čelu določbe, po katerih ste si bili Avstrija in Nemčija dne 7. oktobra 1879 podali roke v „večno zvezo“. Cesarja Franc Jožef in Viljem obljubila sta si v njej slovesno, da meri pogodba le na to. naj se ohrani mir v Evropi. Ako pa napade katero teh držav Rusija, tedaj ste si dolžni druga drugi priti na pomoč z vso vojsko in miru ne sklene nobena brez druge. Isti pogoji veljajo tudi zvezi, ki ste jo obe državi lani med seboj sklenili. Zakaj pa se razglašuje sedaj ta zveza? Da ne brez uzroka,